

то ся удръжтъ по страны-ты на корабля. И самый корабль, ако и да е съ ягкы, рамове и обыколенъ съ голѣмы грѣды, отъ единъ край до другъ протрива ся и пука като да ся разглоби. Морскы-ты удръжнѣи кои-то ся блѣскають въ задницѣ-тъ на корабля, е-чѣтъ отъ минутѣ на минутѣ като гърмѣль отъ топъ; около два-та часа на утрѣнь-тъ, бора-та става още по силна; азъ ся свързвамъ съ едно въже у единъ машъ за да не мя завлече вѣлма-та и да не ся таркалямъ по море-то, когато коверта-та ся навожда веке толкова, что-то дохаждаше перпедикулярно. Завивамъ ся съ манта-то си и глѣдамъ това високо позорище; слазямъ на пѣтъ доло за да давамъ сърдце на женѣ си, коя-то лѣжеше на постелкѣ-тъ си. Второй капетанинъ, мѣжду това страшно мъчение, оставя работѣ-тъ си самъ да ходи отъ единъ камаръ на другъ, да спомага на болны-ты: чловѣкъ съ камъчено сърдце е колко-то за опасность-тъ, пѣкъ за милосердіе-то съ женско сърдце; цѣла-та ноцъ ся прѣмина тѣй. Истѣчаніе-то на слѣнце-то, кое-то ся познава отъ тѣмныя день разнесенъ по морскы-ты вѣлмы и въ размѣсены-ты облацы, не може да смали силѣ-тъ на вѣтъра, нѣ сякашъ че ся умножава; глѣдаме да идѣтъ отъ толкова далечъ, колко-то може стигна око-то, водны размѣнены вѣлмы подерѣ единъ другъ, и като заминувать, горабль-тъ ся навожда отъ всякъ странъ: една го засипва, друга го повдига, додѣ нѣкой морскы таласъ го закарва на единъ странъ, а другыи го закрѣпява съ силѣ,